

βελονάκι τό, σύνηθ. βιλουνάκ' βόρ. ιδιώμ. βελονάκι Κύθν. Πελοπν. (Κλουτσιοχ.)

Υποκορ. τοῦ οὐσ. βελόνα διὰ τῆς καταλ. -άκι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Μικρὰ βελόνη τοῦ ραψίματος σύνηθ. : Γνωμ.

Όταν ἔβγῃ τὸ κολοκυθάκι, | διάολος ἐπῆρε τὸ βελονάκι (κατὰ τοὺς μῆνας Μάιον καὶ Ἰούνιον ἐπικρατεῖ ἔλλειψις χρημάτων) Ζάκ. Συνών. βελονίτσα 1, *βελονόπουλον. 2) Βελόνη τοῦ πλεξίματος δαντέλλας, φανελλῶν κττ. Εὐβ. (Κουρ. Κύμ.) Κέρκ. Κύθν. Λέσβ. Στερελλ. (Ἀράχ.) —Λεξ. Μ'Εγκυκλ. 3) Ἦλος λεπτὸς μὲ μικρὰν κεφαλὴν χρήσιμος εἰς τὴν ὑποδηματοποιίαν Πελοπν. (Κλουτσιοχ.)

4) Ἀμπελοφάσσουλο, ὃ ἰδ., Κέρκ. κ.ά. 5) Τὸ φυτὸν ἐρωδιὸς ὁ ψευδοκάνειος (erodium cicutarium) τῆς τάξεως τῶν γερανιωδῶν (geraniaceae) Θεσσ. Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Συνών. καλόγερος, πιρούνι.

βελονάρα ἡ, σύνηθ. βιλουνάρα βόρ. ιδιώμ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βελόνα διὰ τῆς καταλ. -άρα.

Βελόνα (II).

βελονᾶς ὁ, Λεξ. Βάιγ. Πόππλετ. Περίδ. Ἡπίτ. Μπριγκ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βελόνα καὶ τῆς καταλ. -ᾶς. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ κατασκευάζων καὶ ὁ πωλῶν βελονᾶς. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Κύθηρ.

βελονᾶτος ἐπίθ. Μῆλ. Πελοπν. (Στεμν.) βελονᾶδος Μῆλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βελόνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶτος.

1) Βελονωτὸς 2, ὃ ἰδ., Πελοπν. (Στεμν.) 2) Κεντητὸς Μῆλ.

βελονγά ἡ, βελονέα Αἰγιν. Μέγαρ. βελονέ Δ.Κρήτ. βελονία Πόντ. βελονγά κοιν. βιλουνγά βόρ. ιδιώμ. βελονγά Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βιλουνγά Ἰμβρ. ἀδελονέα Κύθηρ. ἀδελονγά Θήρ. Κρήτ. βολονέα Πόντ. (Τραπ.) βολονγά Μεγίστ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βελόνα καὶ τῆς καταλ. -γά.

1) Νύξιν διὰ βελόνης κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) β) Πόνος ὀξύς σύνηθ. : Νοιώθω βελονγές 'ς τὰ κόκκαλά μου. Συνών. σουβλγά. 2) Ἡ διὰ τῆς βελόνης ραφή κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Μεγάλη-μικρὴ-ψιλὴ βελονγά. Ράβω δυὸ τρεῖς βελονγές. Ἀραιές-πυκνές βελονγές κοιν. Βελονγά γραγραφτὴ-ξομπλιαστὴ (εἶδη ραφῆς κεντήματος) Σκυρ. || Φρ. Ἐχω καλὴ βελονγά (ράπτω ὥραϊα) κοιν. Βελονγά καὶ ροῦπι (ἀραιὰ ραφή) Πελοπν. (Κυνουρ.) || Παροιμ. Λέσε κόμπο 'ς τὴν κλωνγά σου μὴ χαθῇ ἡ βελονγά σου (ἔσο προνοητικὸς) Πελοπν. (Τριφυλ.) Τὴ δαδέλα, ὅτα ράβγῃ, θὰ τὴ δοκιμάξης ἀπὸ τὴ βελονγά (ὁ ὀκνηρὸς γνωρίζεται ἔκ τινος λεπτομερείας τῆς ἐργασίας του) Θήρ. 3) Εἶδος ραφῆς διὰ βελόνης Ἀθῆν. : Τὸ κάνω βελονγά. 4) Ποσότης νήματος ὅπερ διαπεράται ἐφάπαξ εἰς τὴν βελόνην πρὸς ραφὴν Θήρ. Ἰμβρ. Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) —Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ. : Πῆρα μὲ δελονγά κλωστή νὰ ράψω Κρήτ. Μὲ δελονγά μετὰξί αὐτόθ. Τρεῖς δελονγές δαδακάκι θέλει τὸ φύλλο τοῦτο νὰ κεδηθῇ Ἀπύρανθ. 5) Ποσότης ἐφάπαξ νηθομένου νήματος Κρήτ. : Αἰδέστε νὰ κλώθωμε κι ὅτινος κοπῇ ἡ δελονγά δου νὰ τὸνε σφάζωμε (ἐκ παραμυθ.)

βελονήθρα ἡ, Θήρ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βελόνα καὶ τῆς καταλ. -ήθρα.

Βελονίδα 4, ὃ ἰδ.

βελονήσιος ἐπίθ. Θράκ. (Κασταν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βελόνα καὶ τῆς καταλ. -ήσιος.

Ὁ διὰ τῆς βελόνης κατασκευασθεὶς : Βελονήσιμα δαντέλλα.

βελόνι τό, βελόνιν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) βιλόνιν Πόντ. (Κερασ.) β'λόνιν Λυκ. (Λιβύσσ.) βελόνι σύνηθ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) βελόν' Λευκ. Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βιλόν' βόρ. ιδιώμ. βιλόνι Καλαβρ. (Καρδ.) βολόνιν Πόντ. (Οἶν. Τραπ. κ.ά.) βολόνι Καππ. (Σινασσ. Φερτ.) Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν.) βολόν' Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Ποταμ. Σίλατ. Σινασσ. Φερτ.) Πόντ. (Τραπ.) ὀλόνι Κάρπ.

Τὸ μεσν. οὐσ. βελόνι, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. βελόνη. Πβ. Χρον. Μορ. Η 8962 (ἐκδ. JSchmitt) «κι οὐ μὴ νὰ ἐπῆραν ἀπὸ σοῦ ἓνα μικρὸν βελόνι».

1) Βελόνι τοῦ ραψίματος σύνηθ. καὶ Καλαβρ. (Καρδ. Μπόβ.) Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Ποταμ. Σίλατ. Σινασσ. Φερτ.) Πόντ. (Ἰνέπ. Κερασ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) : Φρ. Ἀπὸ βελονιοῦ ἢ ἀπὸ βελόνι (ἐπὶ νεορραφοῦς) σύνηθ. Δὲ μ' ἀφῆκε βελόνι καὶ κλωστή (δὲν μοῦ ἀφῆσε τίποτε). Ἀπὸ ράμμα ὡς βελόνι (ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ). Βελόνι δὲν πέφτει κάτω (ἐπὶ κοσμοσυρροῆς) πολλαχ. Ἐιτάξ' τὴν τριχὰ κι τοῦ βιλόν' (λεπτολογεῖ) Ἀδριανούπ. Ἐέντον ράμμα καὶ βελόν' (ἐγίνε κάτισχνος) Χαλδ. Βελόνια ἔχει 'ς τὸν κόλο του (εἶναι ἀνήσυχος, συνών. φρ. 'ς τ' ἀγκάθια - 'ς τὰ κάρβουνα κάθεται) πολλαχ. Ὅ τὰ βελόνια κάθεται (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Χορεύει 'ς τὰ βελόνια (εἶναι ἐξαλλος ἐξ ὀργῆς) Κεφαλλ. Εἶναι 'ς τὰ βελόνια νὰ κάμῃ κᾶτι (ἀνυπομονεῖ) Κέρκ. Σκόρδα καὶ κοιτὰ βελόνια! (φράσις ἀποτρεπτικὴ τῆς βασκανίας) Θράκ. (Σηλυβρ.) Κάνει τὸ γυνὶ βελόνι (ζημιοῦται ἐν τῇ προσπάθειά του νὰ κερδίσῃ) Ἡπ. Τὸν ἀπικρᾶει ἀπὸν τ' βιλουνιοῦ ν τρῦπα (ὑπερτερεῖ αὐτοῦ κατὰ τὴν εὐφυΐαν) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἀφ' τοῦ βολονίου τὴν τρῦπα ἐπέρασε (ἐσώθη ἐκ βαρείας νόσου) Ἰνέπ. Περρασμένος ἀπ' τοῦ βελονιοῦ τὸν κόλο (ἐπὶ πολυπείρου) Λεξ. Αἰν. || Παροιμ. : Μὲ τὸ βελόνι πηγᾶδι δὲ βγάξεις (ἐπὶ τῶν ζητούντων νὰ κατορθώσουν τι δι' ἀνεπαρκῶν μέσων) Πελοπν. (Μάν.) Χάθ' ἢ ἡ Πόλ' γιὰ βιλόν' (ἐπὶ συμφορᾶς προκληθείσης ἐξ ἀσημάντου ἐλλείψεως) Ἡπ. || Γνωμ. Τοῦ φτωχοῦ τὸ βρέσιμον γὲ βελόνι γὲ καρφὶ Μεγίστ. Ἡ ἀρρωστὶα κ' ἡ φτώχεια μὲ τὸ σακκὶ ἐμπαίνει, μὲ τὸ ὀλόν' ἐβγαίνει (ἐμφανίζεται διὰ μιᾶς καὶ ἀπέρχεται βαθμηδόν) Κάρπ.

Τὸ βελόνι κ' ἡ κλωνὰ | κάνουν τὴ νοικοκυρὰ Ζάκ.

Ἄλλοι ὁποῦ κ' ἐκράτεσεν βολόνιν μὲ τὸ ράμμα (ἐπὶ τῆς χρησιμότητος τῆς ραπτικῆς) Κερασ. || Ἀσμ.

Ἐχω καράβ' ἀπὸ σκαριοῦ, παννὰ ἀπὸ βολόνιν.

Τραπ. β) Ὑπὸ τὸν τύπ. τὸ βελόνι τῆς μαμμοῦς μου, εἶδος παιδιᾶς Κύπρ. γ) Ὑπὸ τὸν τύπ. βιλόνια τοῦ κούκκ', τὸ φυτὸν *geranium pyrenaicum* Ἡπ. δ) Τὸ φυτὸν κανκαλὶς ἡ δαυκοειδὴς (*caucalis daucoides*) τῆς τάξεως τῶν σκιανδανθῶν (*umbelliferae*) μὲ ἀκιδωτὰ τὰ σπέρματά του (ἰδ. ΜΣτεφανίδ. Ὁρολογικ. δημῶδ. 6.) Λεξ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. 475. 2) Ὁξὺ σιδηροῦν ἐργαλεῖον τῶν λιθοξόων Ἀνδρ. Κύθηρ. κ.ά. 3) Σιδηροῦς γόμφος εἰς τὴν πρύμνην πλοίου ὅστις εἰσέρχεται εἰς τὸν σιδηροῦν κρίκον τοῦ πηδαλίου πρὸς στήριξιν αὐτοῦ, συνήθως καλούμενος βελόνι ἀρσενικὸ σύνηθ. : Φρ. Ὅ τὸ βελόνι (ἐπὶ οὐριοδρομοῦντος πλοίου) σύνηθ. Τό κοψε βελόνι (ἐφυγε δρομαίως) Κρήτ. Συνών. βελόνα 8. β) Ὑπὸ τὸν τύπ. Βελόνι θηλυκό, ἕκαστος τῶν σιδηρῶν κρίκων τοῦ πηδα-

λίου χρησιμευόντων ὅπως προσαρμόζεται δι' αὐτῶν τὸ πηδάλιον ἐπὶ τῶν γόμφων τῆς πρύμνης, τῶν καλουμένων βελόνια ἀρσενικά σύνηθ'. 4) Σιδηροῦν ἔλασμα διερχόμενον διὰ τῆς ἐπάνω μυλόπετρας καὶ χρησιμεῖον πρὸς ἀνύψωσιν τῆς Λῆμν. 5) Τὸ σημεῖον ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ἡ φτερωτὴ τοῦ νερομύλου Λευκ. 6) Ἡ ῥάχης τοῦ σφαγίου μετὰ τῶν πλευρῶν Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσ.) 7) Ὁ τρίτος πρὸς τὴν πρύμνην ἰσὸς βρικίου βραχύτερος τῶν ἄλλων Ἀνδρ. 8) Εἶδος ἰχθύος Λεξ. Βλαστ. 430. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Στρέζ.)

βελονιάζω Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κέρκ. Κύπρ. Λευκ. Νάξ. (Τρίποδ.) Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Μάν. Μεσσ.) Σῦρ. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. βελονιάζω Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ.) βελονιάζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βελονιάζω Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἶν.) Μακεδ. (Βλάστ. Σέρρ. Σισάν. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) βελονιάζω Μακεδ. (Σέρρ.) βελονιάζω Δαρδαν. Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰθάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Βάμ. Βιάνν. Σητ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βυτίν. κ.ά.) Ρόδ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. βελονιάζω Σκῦρ. ἀβελονιάζω Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. βελονιάζω Ἰμβρ. Λέσβ. Μακεδ. (Βελβ.) Σάμ. Σαμοθρ. Στερελλ. (Κλών.) κ.ά. βολονιάζω Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. κ.ά.) βολονιάζω Σίφν. βολονιάζω Σύμ. β'λονιάννου Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βελόνια ἢ βελόνι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Α) Κυριολ. 1) Διαπερῶ τὴν κλωστήν διὰ τῆς ὁπῆς τῆς βελόνης ἐνθ' ἄν.: *Βελονιάζω τὴν κλωστήν πολλαχ.* || Φρ. *Αὐτὸς βελονιάζει τὴν τρίχα* (εἶναι δεξιότατος εἰς τὸ ἐξαπατᾶν) Λεξ. Δημητρ. || Παροιμ. *Ἐμαθα καὶ βελονιάζω καὶ περὶ τὸ μάστορή μου* (ἐπὶ ἀρχαρίου ἀμιλλωμένου πρὸς τὸν διδάσκαλόν του) πολλαχ. Συνών. βελονίζω 1.

β) Διαπερῶ νῆμα διὰ βελόνης εἰς τι, ὀρμαθιάζω πολλαχ.: *Βελονιάζω καπνὸν Καλάβρυτ. Βελονιάζω τὸ φύλλο Τριποδ.* || Ἄσμ.

Τὰ γασσεμὰ βελόνιαζα μὲ μιὰ κλωνὰ μετὰξι Κρήτ. Συνών. ἀραδιάζω Α 2, ἀρμαθιάζω 1, ἀρμαθουλιάζω 1, βουρλιάζω. 2) Διαπερῶ τὰ νήματα τοῦ στημονίου διὰ τῶν μιταρίων Ἰθάκ. Κρήτ. (Σητ. κ.ά.): *Βελονιάζω τ' ἀνυφαντικὸν Σητ.* 3) Διαπερῶ τὰ νήματα τοῦ στημονίου εἰς τὸ χτένι Στερελλ. (Κλών.) 4) Διαπερῶ τὴν βρακοζώνην εἰς τὸ βρακί Κρήτ. Συνών. βρακοζωνιάζω. 5) Νύσσω, τρυπῶ μὲ τὴν βελόνην ἐνιαχ. 6) Συρράπτω Λεξ. Ἐλευθερ. 7) Ράπτω ἀραιά, προχειρῶς Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Συνών. τρυπῶν. 8) Ἀσχοῦμαι εἰς τὴν εὐκόλον χρῆσιν τῆς ραπτικῆς βελόνης Θράκ. (Σαρεκκλ.)

9) Πεταλῶνω, καλιγῶνω Ἡπ.: Φρ. *Βελονιάζει τὸν ψύλλο* (ἐπὶ λίαν εὐφυοῦς, συνών. φρ. *καλιγώνει ἡ πεταλώνει τὸν ψύλλο*). 10) Εἰσάγω διὰ τομῆς εἰς τὸν μηρὸν κριοῦ τεμάχιον ὅσπου κυνὸς διὰ νὰ καταστήσω αὐτὸν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ γεννώμενα προστατεύόμενα τῶν δαιμόνων καὶ ἀπρόσβλητα ἀπὸ ὠρισμένας νόσους Στερελλ. (Αἰτωλ.) 11) Ἀμτβ. γίνομαι ὀξὺς ὡς βελόνη Πελοπν. (Μάν.): Φρ. *Ἡ μῦτι του βελόνιασε* (ἐπὶ τοῦ λίαν ἰσχυανθέντος).

Β) Μεταφ. 1) Βλέπω μὲ προσοχὴν Πόντ.: *Κορίτζα βολονιάζει.* 2) Βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου, ἐννοῶ Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ.: *Ἐμεῖς συντυχάν-νομεν τὰ* ἐτδεῖνος στέττει τῶν βελονιάζει Κύπρ. *Ἐβελονιάσαν οὔλα τὰ λόμα σου Κύπρ.* *Ὅλα ντὸ εἶπε βελονιάσ' ἀτα Πόντ.* **β)** Διατηρῶ τι εἰς τὴν μνήμην Κύπρ. Σκῦρ.: *Ὁ,τ' ν' ἀκούση τ' ὅ,τι νὰ δῇ τὸ βελονιάζ'* Σκῦρ. *Τὰ μικρὰ ὅ,τι ἀκούσουν βελονιά-*

ζουν τα Κύπρ. 3) Λαμβάνω σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν, προσέχω Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σκῦρ.: *Ἐρρώστησε τὸ παιδί μου καὶ δὲ ἀδὸ βελόνιασε* Ἀπύρανθ. *Ἡκουσά το, μὰ δὲ ἀδὸ βελόνιασε αὐτόθ.* || Φρ. *Τὰ βελόνιασε* (τὰ ἔλαβεν ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν, συνών. φρ. *τά'δε σε σε ψιλὸ μα ντήλι*) Σκῦρ. 4) Ἐπιδεξίως μεταχειρίζομαι τινα Πάξ. 5) Περιπλέκω, ἐμβάλλω εἰς ἀμχανίαν Κεφαλλ.

βελόνιασμα τό, πολλαχ. βελονιάσμαν Πόντ. (Χαλδ.) βελονιάγμαν Πόντ. (Χαλδ.) βελονίαμα Πόντ. (Κοτύωρ.) βελόνιασμα Ἰθάκ. Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βελόνιασμα Ἰμβρ. Σαμοθρ. Στερελλ. Αἰτωλ. (Καλοσκοπ.) βολόνιασμαν Λυκ. (Λιβύσσ.) βολόνιασμαν Πόντ. (Τραπ.) βολόνιαγμαν Πόντ. (Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. βελονιάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Α) Κυριολ. 1) Τὸ πέρασμα τῆς κλωστῆς εἰς τὴν ὁπῆν τῆς ραπτικῆς βελόνης πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) 2) Τὸ πέρασμα τῶν νημάτων τοῦ στημονίου διὰ τῶν μιταρίων Ἰθάκ. Κρήτ. (Σητ.): *Τὸ βελόνιασμα τ' ἀνυφαντικὸν Σητ.* 3) Ὁ διὰ βελόνης νυγμὸς Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. 4) Ἡ διὰ τομῆς εἰσαγωγή εἰς μηρὸν κριοῦ λεπτοῦ τεμαχίου ὅσπου κυνὸς διὰ νὰ καταστή οὗτος καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ γεννώμενα ἀπρόσβλητα ἀπὸ ὠρισμένας νόσους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Β) Μεταφ. 1) Τὸ νὰ βλέπῃ τις μετὰ προσοχῆς Πόντ. 2) Τὸ νὰ ἐνθυμῆται τις λεπτομερῶς Πόντ.

βελονιάστρα ἡ, ἀμάρι. βελονιάστρα Κρήτ. (Σητ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. βελονιάζω καὶ τῆς καταλ. -τρα.

1) Κόρη ἡ γυνὴ βοηθοῦσα εἰς τὸ πέρασμα τῶν νημάτων τοῦ στημονίου διὰ τῶν μιταρίων. 2) Παχεῖα ξυλίνη βελόνη διὰ τῆς ὁποίας διαπερᾶται ἡ βρακοζώνη εἰς τὸ βρακί. Συνών. βρακοζωνιαστήρι βρακοζωνιάστρα, βρακοζωνίστρα, βρακοζωνολόγος, βρακοζωνόξυλο.

βελονίδα ἡ, Βιθυν. (Προῦς.) Θεσσ. Ἴος Ἴων. (Κρήν.) Κάμπ. Κέρκ. Κρήτ. (Σφακ.) Κύθν. Κύπρ. Μῆλ. Μύκ. Νάξ. Σῦρ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. 430 καὶ 463 βελονίδα Θράκ. (Αἶν.) Ἰμβρ. βελονία Κάμπ. βολονίδα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βελανίδα Ζάκ. Ἡπ. Κέρκ. Κρήτ. Κύπρ. Λευκ. Μεγίστ. Νάξ. Πάρ. Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Σέριφ. Σῦρ. Χίος βελανίδα Μεγίστ.

Τὸ μεσν. οὐσ. βελονίδα, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. βελονίς.

1) Καρφίτσα κοσμητικὴ Ἰμβρ.: *Φουρεῖ χ'σῆ βελονίδα* 'ζ' δού λιμουδέτη τ'. 2) Ἦλος τῶν οἰκοδομῶν Βιθυν. (Προῦς.) 3) Μεγάλῃ βελόνῃ πρὸς ραφὴν σάκκων Κύπρ. Συνών. σακκορράφα. 4) Οἱ ἰχθύς ἐκ τῶν φυσιοστόμων (physostomi) τῆς τάξεως τῶν μαλακοπτερυγίων (malacoptyergii), βελόνη ἡ κοινὴ (belone vulgaris) ἡ τοῦ Ὀππιανοῦ ραφίς (Ἀλιευτ. 1, 178) ὃ τῶν ἀρχαίων σαργίνος καὶ σύγγναθος ἡ ραφίς (syngnathus acus) τῆς οἰκογενείας τῶν λοφιοβραγχίων (lophiobranchii) ἡ τῶν ἀρχαίων βελόνη, ἡ βελονίδα τοῦ Πουλλολόγου στ. 87 (ἐκδ. Wagner σ. 182) (ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 10 (1929/32) 206) Ζάκ. Ἡπ. Θεσσ. Ἴος Ἴων. (Κρήν.) Κάμπ. Κέρκ. Κρήτ. Κύπρ. Λευκ. Μεγίστ. Μύκ. Νάξ. Πάρ. Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Σέριφ. Σῦρ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. 430. Συνών. βελόνια (Ι) 10, βελονήθρα, βελονίδι 3.

5) Τὸ φυτὸν ὄνωνις Κρήτ. (Σφακ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. 463. Συνών. ἄωνίδα 1.

6) Ὁ νεαρὸς λοβὸς τοῦ φασηόλου Κύθν. Μῆλ. κ.ά. Συνών. βελονίδι 5. [**]

